

OBĚŽNÍK

České katolické missie

Ročník XII

Paříž

Číslo 3

květen-červen 1981

Eucharistický kongres - Lourdy 1981

*Jésus Christ - pain rompu
pour un monde nouveau*

Francouzský episkopát vydal k přípravě eucharistického kongresu oficiální brožuru s názvem, který je tématem celého velkého setkání katolíků z celého světa a který je tedy i v záhlaví této úvahy. Svatého Otce Jana-Pavla asi při této příležitosti neuvidíme - sotva lze od něj očekávat takové vypětí sil pouhé dva měsíce po nesmyslném atentátu, jehož následky pro zdraví i tak zdatného šedesátníka, jako je on lze prozatím sotva předvídat. Ale jinak bude mezinárodní účast impozantní. A jistě se najde někdo, kdo sdělí našemu *Oběžníku* své dojmy z přímé osobní účasti na Kongresu před vytisknutím čtvrtého čísla ...

Povšimněme si však názvu, který je zároveň tématem tohoto významného setkání! Nepochybně v něm nachází odezvu jeden z nových zorných úhlů, pod kterými dnes vidíme eucharistii:

Kristus, tající se pod eucharistickými způsoby, je nejen oběť za hřích lidstva, ale také pokrm pro ty, kdo v něj uvěřili. Až do II. Vatikánského koncilu jsme byli zvyklí slyšet především o eucharistii jakožto *oběti*. Od koncilu se mluví mnoho o eucharistii jakožto *pokrmu*. Mnohým to podezřele připomíná protestantské pojetí *Večeře Páně*, jeden z nejožehavějších sporných bodů mezi oběma křesťanskými vyznáními po staletí - a ostatně jeden z nejobtížnějších problémů současného ekumenizmu. U kořene celého sporu, jak už to tak v dějinách bývá, je přílišné zdůraznění jednoho z možných pohledů na tutéž věc, jdoucí ruku v ruce s opomíjením ostatních.

Co se týče například eucharistie, není možno přehlédnout rozdíl v pojetí, odrážející se už v evangeliích: zatímco první tři evangelisté mluví o eucharistii při poslední večeři a používají přitom výrazy, mluvící o oběti Beránkové za hřích světa, poslední evangelium se o eucharistii na Zelený čtvrtek nezmiňuje (!), zato ale o ní mluví při příležitosti rozmožnění chlebů, a to jako o pokrmu, nezbytném pro život věřícího křesťana (Jn 6, 51 a 6,53-55). Tyto biblické skutečnosti je třeba neustále opakovat a připomínat, a to ve snaze vyrovnat rovnováhu v pojetí tam, kde došlo předtím k jejímu porušení. Proto ten nově znějící název a téma kongresu, proto ta převaha symbolických kreseb a fotografií, na kterých převládá chléb nad obětním beránkem, proto se celá příprava točí spíše okolo témat jako "společný stůl" a "rozdělit se s hladovějícím", než okolo symbolů obětních.

Nejdůležitější ze všeho ovšem je výzva, se kterou se na své křesťanské současníky obrátil už evangelista Jan:

Ano, skutečně, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.

Jn 6,53

Báseň naděje

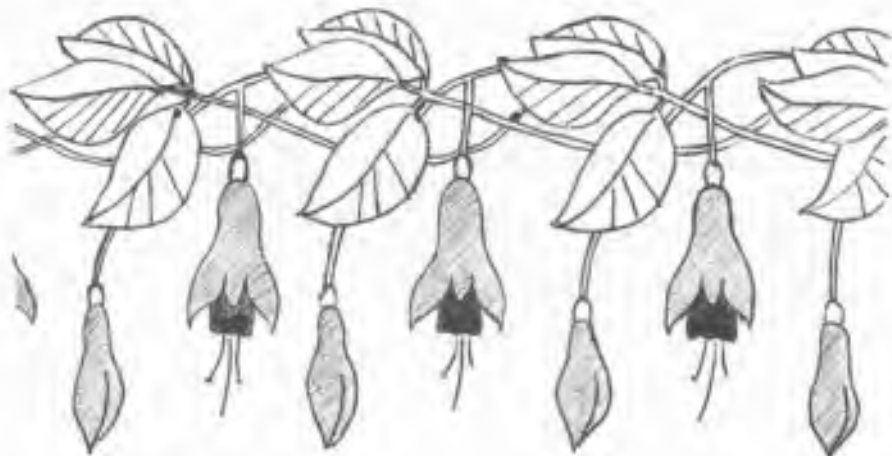
A táhnou tudy vrány, táhnou hejna zmiří
a táhne tudy píseň, kterou čas má rád.
Ty běžíš za nimi, utíkáš kalvárií.
Je velmi pozdní čas. Otvírá ústa zrad.

Na vyvrácených patnicích se usadili ďábli.
Přesmutně střechují a hřmotí kopyty.
Ach, kdepak zimy jsou, v kterých jsme sladce zábli,
když sklenice všechny už byly dopity!

Ó kalvárie má, kalvárie mých příčin,
je těžké néstí jej, je krásné donéstí,
zatímco vlající šáteček Veroničin
místo mi slibuje ve věčné bolesti.

Ať crčel lijavec, ať zahlazuje stopy
mé cesty poslední, ať bouře česá zem,
ať hory menší jsou, než byly za potopy,
je ještě láska v nás pod strašným obrazem!

Jiří ORTĚN
(30. 8. 1919 - 1. 9. 1941)

ČETLI JSME KNIHU

(Ernest Hello, *V jednom společenství*, vydala Křesťanská Akademie v Římě)

30. května, sv. Jana z Arku, Panna Orleánská

Po krvavé bitvě osvobodila Jana z Arku obležený Orléans, poslední baštu francouzské nezávislosti. Rozprášila anglické vojsko u Patay a tím si otevřela cestu na Remeš. Před ní povstává proti cizím vetřelcům jeden kraj za druhým, prostý lid se chápe zbraní. V Remeši Panna Orleánská konečně viděla korunovaci. Princ Karel se stal francouzským králem.

Zdálo by se, že její poslání tím skončilo. Chtěla se skutečně vrátit ke své polní práci, ale nový král ji zadržel u sebe. Jana z Arku znovu shromáždila vojsko a táhla na Paříž. Právě pod jeho zdmi byla raněna. Krátce nato ji zajali Burgundané, spojenci Angličanů. Její utrpení začalo v železné kleci, kam ji zavřeli jako divoké zvíře, vozili ji po kraji, zasypávali urážkami a vystavovali na posměch nepřátelům. Nakonec ji za 10.000 mincí prodali Angličanům.

Bylo rozhodnuto, že proti ní bude zahájeno soudní řízení, které by ji zostudilo a znovu pozvedlo pokleslou prestiž poraženého anglického vojska. Za tím účelem byli sehnáni odpadlí biskupové a bezcharakterní preláti, kteří ji obžalovali z čarodějnictví.

Je dobře známo, jak odporným způsobem byl veden celý tento proces, při němž bylo použito nejkrutějších druhů tělesného i psychického mučení. Skončil tím, že Panna Orleánská byla uznána vinna ze lži, pověrčivosti, bezbožnosti a svatokrádežnictví.

V roce 1431 byla 19letá Jana z Arku upálena v Rouenu jako bludařka. Ještě v plamenech šestkrát vykřikla Ježíšovo jméno. Jenže její jméno nezmizelo spolu s popelem, který rozhodili do čtyř větrů. Žije dosud v dějinách, aniž by je mohl omezit čas či státní hranice.

Letos uplynulo od její smrti 550 let.

Z domova i ze světa

Domínik PECKA, proslulý a velmi oblíbený autor náboženské vzdělávací literatury, profesor z období okolo druhé světové války, zemřel před dovršením šestaosmdesátého roku svého věku v domě pro přestárlé kněze na Moravci "po velikonocích", jak zní kusá zpráva z Československa. Poslední jeho objemné dílo, filosofická antropologie "Člověk" (tři díly), vyšlo v r. 1970 v Křestanské Akademii v Římě. Česká Katolická Misie je má na skladě a pokud o ně máte zájem, nezapomeňte si doma peníze v sobotu 6. června, kdy budeme po bohoslužbách prodávat knihy (viz program na poslední straně!!)

Jan LITOMISKÝ, aktivní laik, člen Českobratrské církve evangelické, signatář CHARTY 77 od r. 1977, se nachází od 17. února tr. ve vězení. Jeho "zločin" spočívá v tom, že dovoloval, aby se v jeho soukromém bytě scházela malá skupina přátel k filosofickým a teologickým debatám. Hrozí mu vězení do 5 let - momentálně se nachází ve vyšetřovací vazbě.

Mezinárodní výbor na obranu CHARTY 77 spolu s dalšími organizacemi pořádá podpisovou akci ve prospěch J. Litomiského, jejíž výsledek bude zaslán čs úřadům. Mimo to organizuje pětidenní hladovku na znamení solidarity s uvězněným v kostele St Merri, poblíž Centre Georges Pompidou v Paříži, a to začátkem června.

Bližší informace na adrese České Katolické Misie.

Rhein-Film ve spolupráci s časopisem *Magazín*, který vychází v Curychu, připravuje natočení celovečerního filmu "Zločin s hokejisty" podle už hotového scénáře V. Valenty a V. Škutiny.

Rhein-Film už existuje a s českým štábem natáčí programy pro západoněmeckou televizi. Vytčený cíl - natočit celovečerní film - si zaslouží našeho zájmu a především naší podpory. O tu také jde: kdokoliv se může zúčastnit, ať už nápady, přímou spoluprací nebo finančně. Veškeré informace zájemcům podá Česká Katolická Misie.

Offset, tiskařský stroj v dobrém stavu, lze levně koupit na adrese Misie. Jde o stroj, na kterém je už od r. 1976 tisknut náš "Oběžník". Příčinou prodeje je

náhodná koupě podobného stroje pozdější výroby se složitějším poloautomatickým vybavením. Zcvičení obsluhy možno zajistit.

Automobil ŠKODA 120 L, exportní provedení, rok výroby 1977, najeto 42.000 km, k dostání na adrese Misie. Vozidlo je v perfektním stavu, pravidelně revidováno servisem, nové pneumatiky, baterie, startér, imatrikulováno v Paříži. Cena 5.500,-FF (Argus: 7.200,-FF).

v červnu a červenci si připomínáme

- květen - první koncil v Konstantinopoli definuje
červenec 381 božství sv. Ducha, třetí božské osoby
léto 1781 E. Kant vydává svou proslulou knihu "Kritika čistého rozumu", která hluboce ovlivnila celé pozdější bádání filosofie a teologie.
- Ve stejnou dobu vychází posmrtné dílo J. J. Rousseau-a, "Confessiones", ve kterém se víra v Boha představuje jako citový prožitek spojení s přírodou
3. 6. 1801 se narodil autor české národní hymny, F. J. Škroup
6. 6. 1961 zemřel akademik Frant. Trávníček, s jehož jménem je spjata poslední úprava českého pravopisu
10. 6. 1971 zemřel dramaturg a spisovatel J. Tráger
13. 6. 1881 se narodil sochař a medailér O. Španiel
21. 6. 1621 bylo na Staroměstském náměstí v Praze popraveno 27 českých pánů
25. 6. 1956 zemřel spisovatel E. Štorch

26. 6. 1861 zemřel velký národopisec P. J. Šafařík
 26. 6. 1891 se narodil spisovatel V. Vančura
 30. 6. 1131 světí biskup J. Zídek olomouckou katedrálu
 8. 7. 1891 se narodil básník J. Hora
 8. 7. 1926 zemřel spisovatel K. V. Rais
 29. 7. 1856 zemřel novinář a politik K. H. Borovský
 29. 7. 1911 se narodil hudební skladatel J. Cikker

Sv. Aloisu z Gonzagy je připisována následující historika:

V průběhu "rekreace" (tak se v řeholním žargonu nazývá hodina denního odpočinku) hrál Alois s dalšími dvěma spolustudenty-jezuitskými scholastiky kulečnick. V návaznosti na dopolední přednášky kterýsi ze studentů nadhodil otázku smrti nikoliv teologickou nebo filozofickou a přišla i otázka, jak by kdo reagoval, kdyby mu někdo mohl s jistotou říci, "zemřeš ještě dnes před půlnocí". Jeden z Aloisových společníků řekl, že by se rychle utíkal vyzpovídat. Druhý, z bohaté rodiny, by dal ještě do pořádku rodinné záležitosti, týkající se hlavně jeho podílu na rodinném majetku. Když se zeptali mlčícího Aloise, "a co ty? Co bys dělal?" - odpovéděl Alois, "já bych hrál dále kulečnick".

Sv. Alois zemřel ve věku 23 let na mor, kterým se nakazil při ošetřování nemocných v Římě

21. června 1591

Vždyť člověk ani nezná svůj čas.
 Je jako ryby, které se chytají do zlé sítě
 a jako ptáci chytaní do osidla.
 Na ně jako i na lidské syny bývá políčeno
 ve zlý čas, který je náhle přepadá

Kaz 9, 12

UTKVĚLO NÁM V PAMĚTI z přednášky pana I. Medka

(na Hod Boží velikonoční v domě CENTRE SEVRES)

Velké úsilí vynakládá současný režim v Československu na udržení starých bariér mezi lidmi a lidskými skupinami, a kde jen může, přidává k nim další, nové. Prostě izolace, na všech úrovních! V poslední době obzvláště vzdělává národní třenicice mezi Čechy a Slováky, mezi oběma na jedné straně a například Poláky na druhé ...

Zvláště se ovšem zabývá všemi, kdo se, ať už jakoukoliv formou, dostali s ním do sporu. Sem patří především chartisté a jejich rodiny. Kdo nezkusil, neuvěří, co znamená i to sebemenší gesto, kterému se podaří proniknout například zdí kobky, ve které je držen bez jakéhokoliv důvodu a bez naděje na dohledný konec věznění takový chartista! Zvláště znamená-li takové gesto, že na vězně nezapomenuli ani vně československých hranic! V poněkud "zředitelné" formě to ale platí o všech ostatních, kteří nežijí ve vězení v zúženém slova smyslu, ale na území státu, který je v mnohém ohledu vězniným pro všechny své obyvatele.

Neméně důležité je vědomí, že rodina vězněného, které se pochopitelně nejen nedostává podpory, ale naopak všech možných forem trvalého útisku, je podporována a že jí nehrozí alespoň to nejhorší, totiž fyzická bída a hlad. K tomu ale nestačí jeden velkorysý dar, byť i poměrně značný. Je možné si představit, jak žije taková pronásledovaná rodina se dvěma dětmi například bez otce; co to znamená pro osamocenou matku, která je nucena za pár korun dělat podřadnou práci někde na druhém konci města, a to den co den ... po měsíce a někdy po léta! Každý den se musí jíst, každý den se musí s dětmi do školky v době, kdy je už matka nevyhnutelně v zaměstnání. Potom se musí pro ně, za podobných okolností. Je třeba je chránit před zlobou, které jsou vystaveny mnohem více, než ostatní děti, je třeba jim projevovat péči, lásku, hrát si s nimi .. a mnoho dalších snadno představitelných věcí. K tomu je zapotřebí mnoha krajně obětavých přátel (kteří se tím zároveň dostávají do nebezpečí stejných potíží) a určitého pocitu materiální jistoty, že nás přátelé nene-

chají na holičkách ani příští týden, ani příští měsíc, ani příští roky, bude-li jejich pomoci zapotřebí.

Pomoc (ve formě písemného styku, dárků, informací, knih a hlavně ovšem peněz) je nutno poskytovat těmto lidem vytrvale a pravidelně, například každý měsíc. Najde se dost lidí, kteří prostřednictvím České Misie nebo jiných, v tomto směru zaangažovaných organizací, na sebe vezmou závazek posílat malý, ale pravidelný obnos, řekněme po dobu jednoho roku?

Najdou se vynalézaví lidé, schopní vymyslet i jiné formy pomoci a podpory?

Všichni máme úctu k těm, kdo odmítají žít se lží. Máme také kousek jejich ducha a jejich schopnosti zaangažovat se pro dobrou věc?

DARWINISTICKÝ KONFLIT

Není to s námi takové, jako s oním proslulým německým komikem, říkajícím nádherným "plurdem majestatis":

Mögen taten wir schon wollen,
aber
dürfen haben wir uns nicht getraut!!!

česky bychom mohli snad říci takhle:

Byli bychom si už i přáli, abychom mohli,
ale
přece jen jsme si netroufali . . . . smět!!!

Co znamenají v Tovaryšstvu Ježíšovu sliby

(Z přednášky otce Koláře)

K pochopení některých zásad, jimiž se dodnes řídí život *Tovaryšstva Ježíšova* (francouzsky 'Compagnie de Jésus'), neboli řádu jezuitů, je dobré znát alespoň v hrubých obrysech dějiny vzniku řádu, především okolnosti, za kterých sv. Ignác z Loyoly řád založil.

Původní Ignácova představa byla přijímat do papežem schválené "Compania" jen už vystudované, takřkajíc hotové kněze. Ze zkušeností vlastních (Ignác začal dávat své proslulé exercicie jako laik různým přátelům a tak se velmi rychle dostal do nesnází s církevními autoritami, pro které tehdy bylo nemyšlitelné, aby laik, bez kněžského svěcení, zastával v církvi jakýsi nekontrolovatelný učitelský úřad), ale také ze zkušenosti s prvními jezuity vyplynula nutnost solidní a co nejdější přípravy na vstup do řádu.

Je velký rozdíl mezi přijímáním takřka ještě dětí ve věku mezi 15 až 18 lety, a hotovými muži, majícími již vlastní životní styl a hlavně vlastní hlavu! Ignác sám chtěl už hotové muže a na přípravu kandidátů, kteří k němu později přece jen začali chodit zcela nepřipraveni, z počátku vůbec nemyslel. Dokonce zpočátku takové mladé lidi odmítal a posílal jinam. Neměl totiž ani možnost se o ně starat a formovat je. To si okolnosti teprve postupem doby vynutily, ještě za zakladatelova života.

Původně tedy Ignác měl do činění s hotovými, a přes všechnu dobrou vůli spíše nesnadno ovlivnitelnými muži. Proto žádal papeže o povolení zavést tříletý noviciát, což ovšem vybočovalo tak značně z celé církevní praxe té doby, že se mu jen s velkými obtížemi podařilo obdržet dvou let. I to už byla výjimka.

Nový řád se formoval v období okolo velkého Tridentského koncilu, který proti zlořádům, jako např. svěcení takřka negramotných kněží, zavedl povinný seminář zhruba takového typu, jak jej známe dnes a v mnoha zemích; jejich stavbu a vedení papežové svěřili nově vzniklému řádu jezuitů. Ti pochopitelně v těchto nových ústavech, které navíc sami vedli, začali vychovávat i vlastní, početní dorost.

Po dvouročním noviciátu tedy - dodnes - skládá nový adept slib, či spíše "příslib", že hodlá vstoupit do Tovaryšstva, až k tomu bude vyzván.

Jezuitský novic tedy nekončí noviciát tzv. "časnými sliby", jak je to pravidlem u většiny řeholních společností, nýbrž se jen zavazuje, že do řádu hodlá vstoupit. Proto také může být během studií vcelku snadno (co se církevního práva týče) propuštěn, což se také stává. V průběhu svých studií jsem zažil tři taková propuštění - přes jinak citelný nedostatek dorostu.

Církevní autorita nedovolila Ignácovi tříletý noviciát, proto byl zakladatelem zaveden jeden rok jakési duchovní formace po ukončení všech studií a několikaleté činnosti v duchovní správě. Protože první dva roky, tj noviciát, jsou označovány latinsky slovem "probace", označuje se tento závěrečný rok výchovy slovem "třetí probace". Jak víte, vykonal jsem ji (poněkud urychleně) v USA v r. 1979. Po ní je každý nastávající jezuita svým provinciálem, neboli představeným příslušné řádové provincie, buď definitivně přijat do řádu veřejným aktem slavnostních slibů, anebo je propuštěn (v tomto stadiu už spíše každý odejde sám, jak jsem to zažil i v naší skupině dvakrát). Od slibů teprve má každý jezuita aktivní a pasivní volební právo, podle církevního práva za něj Tovaryšstvo odpovídá a on sám nemůže nic vlastnit: vše co nabude prací nebo dědictvím, patří napříště řádu.

Na Oběžník a na Českou Katolickou Misi přispěli

Anonym 5x	Bernhard	Bělehrádek	Dorfler	Havlík
Holeček	Choutka	Jandl	Krize	Křížová
Mach	Loffler	Neuwirth	Pech	Řehák
Stany	Starý	Škarvada	Trnka	Zouhar

Všem dárcům bez rozdílu srdečně
PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Přispěvky šekem na

Mission Catholique Tchèque CCP 20 138 63 M Paris

Náš program:

Mše sv.: Každou první a třetí sobotu v měsíci
v 17hod15, tj ve čtvrt na šest večer v kapli
CENTRE SEVRES, 35, rue de Sevres 75006 Paris

Po mši sv.: pravidelná setkání v sále č. 5 téhož
domu, s kulturním programem

Na červen jsme připravili:

6. června náš tradiční letní prodej českých knih,
časopisů, gramodesek exilových i českoslo-
venských nakladatelství
13. června v pařížské katedrále Notre Dame
společná mše sv. pro cizince pařížské oblas-
ti, na kterou jsme všichni pozváni. Cele-
brantem bude Msgre Gilson, pomocný biskup
pařížského arcibiskupa
20. června aperitiv před rozchodem na dovolené

Na červenec a srpen jsme letos připravili
jen odpočinek!

*V příjemnou dovolenou všem
přeji a na shledanou
v květnu se těším*

Váš otec Petr

Po prázdninách zahájíme bohoslužbami v sobotu 19. září,
na které Vás ještě pozveme našim letním číslem *Oběžníku*

Certificat d'inscription n. 52316

"OBĚŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sevres, 75006 P a r i s , tél. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris